

Заклевамъ ся въ хлѣбътъ който съмъ ѣли. — Е, какво искашъ да направя? — Искамъ да идешъ ей сега и да намѣришъ Маламъ и да го умолишъ да види да намѣри и да купи нѣкой корабъ, искамъ го той да ми бѣде капетанинъ въ походътъ който ще направя. — Ами пари? — За мой счетъ. — Друго нѣщо? — Нищо. — Добре; ама азъ ми ся чини че трѣба по-напрѣдъ да идя да доведя нѣкой докторъ за туй дѣте.

А на онзи часъ попышка въ дълбокъ мрътвешкый стѣнъ глъкнѣлытъ Мацко, отвори си очитѣ па въздѣхна и плачевно подума.

— Ахъ мамо! мамо! мамо.

Гырджикътъ ся покърти душевно, тежка въздышка ся промѣкнѣ прѣзъ стиснѣтытъ му зѣбы и една сълза ся пророни по лицето му.

О, човѣческо сѣрдце! Този който никога не ся е по двоилъ прѣдъ никое прѣстѣпленіе, той да има толкозъ нѣжно сѣрдце! Какво удивително противорѣчіе! Каква неизсѣдованна тайна! Гырджикътъ, крадецътъ, който убива човѣцы, толкозъ дивыйтъ, да плаче за едно страждущо дѣте и да му домилява когато гледа немощътъ страждущъ!

— Чу ли го бае Трипани? каза усраменъ за потеклитѣ отъ очитѣ му сълзы! Майкѣ си выка. Майка и пакъ майкѣ! Какво нѣщо е майката. Азъ звѣрътъ, бае Трипани, азъ който и прѣдъ самага Бога не быхъ потрепераль, ако бы да дойде връзъ мене наорѣженъ, прѣсича ми ся всичкый куражъ прѣдъ молбытъ на майкѣ ми и ставамъ съвсѣмъ другъ като ѣ чуѣмъ гласътъ. Кога ми каже нѣкога за нѣщо, заклѣвамъ тя сынко, «туй не дѣй го прави» отсичатъ ми ся ръцѣтъ и орѣжіето пада отъ ръцѣтъ ми.

— Ей, халоснико и ты! подѣтнѣли си ся, както ся вижда, рече Трипани, усмихнѣтъ крокодилскы. — Какво си сѣдишъ та ми казвашъ ты мене, бае Трипани? А бре,